

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:
<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Alex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís
Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*).

Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri,
Josep Gifreu, Alex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons
Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-
Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta
Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran
Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa,
Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscou*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Oscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Fer, José Luis Iniesta, Salvador
Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

L'elefant més car

Es miri com es miri, el prestigi social de la monarquia espanyola ha entrat en una espiral descendent i li costarà Déu i ajut de recuperar-se'n. Ha valgut de ben poc el culte permanent dels mitjans de comunicació establerts, que des dels anys 60 que exalcen aquesta família. En pocs mesos, la família del rei d'Espanya ha demostrat que la seva excepcionalitat no deriva en absolut de les virtuts col·lectives que, suposadament, els confereix la genètica.

De cop, els secrets de domini públic que envoltaven la casa reial espanyola s'han desbordat, fins a l'extrem d'inundar els mitjans més monàrquics. Als Borbó els agraden els diners i el luxe i, aparentment, no tenen cap tirada a la monogàmia. Res d'especial, si tenim en compte la condició humana. Però precisament aquesta vulgaritat és la que socava l'edifici monàrquic, necessàriament basat en la creença popular que una determinada família és mereixedora de privilegis per causa de naixement.

A l'epicentre de tot plegat, a més, hi ha la figura més important d'aquells palaus. El rei d'Espanya ha demostrat d'una manera incontestable que és perfectament capaç de desaparèixer de les seves obligacions per a anar a caçar elefants a Botswana, amb una amant oficiosa i amb les despeses pagades per un milionari del Pròxim Orient que es dedica, bàsicament, a la intermediació. Tot plegat, una falta evident del sentit del deure i una clara exhibició del grau de desconstrucció matrimonial a què han arribat la parella regnant a Espanya. A més –i aquest és el fet més greu–, Joan Carles I ha actuat amb un menyspreu evident per la situació econòmica dramàtica en què viuen la major part dels seus súbdits.

A tot plegat, s'afegeix l'afer judicial que arrossega a dels seus gendres. Iñaki Urdangarin, que projecta directament la figura de la seva esposa, la infanta Cristina, i que fins i tot amenta dubtes sobre l'activitat del monarca. Un escenari molt impopular, com també ho ha estat l'accident que ha tingut el nét Froilán quan manipulava una arma de foc, a l'edat de tretze anys, quan encara té prohibit d'usar-ne.

En definitiva, la idea d'una Espanya republicana ha ressoïgit amb força pels extrems polítics, aquesta vegada amb un notable arrelament popular. I tot plegat vist des de la distància pròpia del catalanisme, d'essència republicana però molt desconfiat respecte a un possible règim presidencialista a Madrid, que podria disposar d'una legitimitat superior per a afrontar reformes regressives en l'àmbit nacional.

Als nostres lectors

Més enllà de Marivent

És ben curiosa la relació entre el poder polític i l'activitat cinètica. Com més absolut ha estat el control de l'estat, més s'han deixat mostrar monarques i dictadors amb les peces de la fauna salvatge que han capturat. És com si aquest gest de domini fonamentés i legitimés la seva posició abusiva sobre les persones i els pobles. El general Franco, per exemple, oferia imatges constants de la seva activitat depredadora, tant al bosc com als rius i al mar. I els monarques successius s'han fet retratar –a l'oli, quan encara no hi havia fotografies– amb els animals que havien capturat. Joan Carles I encaixa perfectament en aquesta tradició, i d'aquí ve la nostra portada d'avui. El dossier periodístic sobre la casa reial espanyola ha estat elaborat per Miquel Payeras, el nostre delegat a Mallorca i l'especialista de la casa en l'àmbit de les activitats de la monarquia.

Salvador Cot